

Dosarul nr. 2ra-500/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. D. Tricolici)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Muruianu, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

18 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Mihail Josanu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Josanu împotriva Societății cu răspundere limitată „Horus” cu privire la încasarea penalității, dobânzii de întârziere, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 03 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Mihail Josanu și a fost menținută hotărârea din 15 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a ț ă:

La 23 octombrie 2018 Mihail Josanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu răspundere limitată „Horus” cu privire la încasarea penalității, dobânzii de întârziere, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 18 mai 2017 între SRL „Horus”, în persoana administratorului Valentin Balan, în calitate de vânzător și Mihail Josanu în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de avans nr. 96/17.

A susținut reclamantul că potrivit pct.2.1 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, vânzătorul s-a obligat să transmită dreptul de proprietate, iar cumpărătorul s-a obligat să primească dreptul de proprietate asupra imobilului situat în Republica Moldova, xxxxx, și anume: debara, bloc.3, etajul nr. 3, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare.

A afirmat că potrivit pct. 3.2 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, părțile s-au obligat să încheie contractul de vânzare-cumpărare în semestrul II anul 2017, obiectul căruia corespunde prevederilor anexei nr. 1 la contractul de avans.

A precizat că potrivit pct. 4.1 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, cumpărătorul s-a obligat să achite vânzătorului în condițiile prezentului contract, în calitate de avans (arvună), suma de 1750 de euro, în ziua semnării

prezentului contract, iar potrivit pct. 4.2 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, după semnarea contractului de vânzare-cumpărare asupra obiectului menționat în pct. 2.1 din prezentul, suma avansului achitat va fi atribuită la prețul pentru obiectul contractului.

A menționat că la data de 18 mai 2017, a achitat suma în mărime de 1750 de euro, fapt confirmat prin chitanța la dispoziția de încasare nr. 349.

A invocat, că suma de 1750 de euro a constituit prețul bunului imobil nominalizat, care a fost achitat la data încheierii contractului nr. 97/17 din 18 mai 2018, având în vedere că din clauzele contractuale și anexa la contract, obiectul îl formează debaraua cu suprafața de 3,9m², cu prețul de 448,72 de euro pentru un (1) m², adică în sumă totală de 1750 de euro.

A comunicat, că SRL „Horus” urma să execute obligația stabilită în pct. 3.2 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, până la data de 31 decembrie 2017.

A considerat că raportul juridic litigios este guvernat de Legea cu privire la protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003, și astfel, în calitate de consumator, și-a manifestat intenția de a procura un bun imobil pentru necesități nelegate de activitatea de întreprinzător sau profesională, iar vânzătorul SRL „Horus”, care deține diligență profesională în raport cu persoana sa, și-a manifestat intenția ca în schimbul sumei în mărime de 1750 de euro să-i fie transmis dreptul de proprietate asupra imobilului situat în Republica Moldova, xxxxx, și anume: debara, bloc. 3, etajul 3, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare.

Reclamantul a susținut că vânzătorul nu și-a onorat în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit, obligația de a transmite dreptul de proprietate asupra imobilului situat în Republica Moldova, xxxxx, și anume: debara, bloc. 3, etajul 3, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare, în modul care permite transferul dreptului de proprietate, adică autentificat notarial, pentru a-l putea înregistra în Registrul bunurilor imobile.

A afirmat că după expirarea termenului stabilit în contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, de nenumărate ori a contactat telefonic compania SRL „Horus”, totodată a vorbit cu reprezentanții acesteia la evenimentul de inaugurare a blocurilor 4 și 5 al Complexului Locativ „Florilor Residente” din 28 aprilie 2018, solicitând încheierea contractului de vânzare-cumpărare a imobilului situat în xxxxx, și anume: debara, bloc 3, etajul 3, obligație stabilită în pct. 2.1 și 3.2 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, care până în prezent nu a fost executată.

A indicat că la 26 iunie 2018 a expediat în adresa SRL „Horus” o cerere prealabilă, prin care a solicitat încheierea în termen de 14 zile calendaristice din momentul recepționării acesteia, a contractului de vânzare-cumpărare a bunului imobil situat în Republica Moldova, xxxxx, și anume: debara, bloc3, etajul nr. 3, iar, în cazul refuzului de a executa cerința înaintată, va fi nevoit de a se adresa în instanța de judecată pentru a soluționa litigiul dat, inclusiv cu solicitarea compensării prejudiciului și a cheltuielilor de judecată.

A menționat că, prin răspunsul nr. 488/18 din 13 iulie 2018, a fost informat că până la moment, SRL „Horus” nu a primit de la IP „Agenția Servicii Publice” numărul cadastral pentru bunul imobil contractat în baza contractului de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017, și astfel este în imposibilitate să semneze contractul de vânzare-cumpărare autentificat notarial și înregistrarea dreptului de proprietate

asupra bunului, dar că este dispusă să semneze un contract de vânzare-cumpărare neautentificat notarial a imobilului dat și să transmită bunul menționat în baza actului de predare-primire, în posesie și folosință, iar după primirea numărului cadastral de la IP „Agenția Servicii Publice” să încheie contractul de vânzare-cumpărare autentificat notarial.

Reclamantul a precizat că propunerea SRL „Horus” nu corespunde nici într-un mod clauzelor contractuale, întrucât acesta s-a obligat până la 31 decembrie 2017 să-i transmită dreptul de proprietate asupra imobilului nominalizat, și nu doar posesia și folosința acestuia, iar impedimentul invocat de către SRL „Horus”, neprimirea numărului cadastral pentru debara, bloc 3, etajul nr. 3, situat în xxxxx de la IP „Agenția Servicii Publice”, nu poate fi pus pe seama sa, din moment ce SRL „Horus” la data de 18 mai 2017 a încasat întregul preț al contractului și s-a obligat până la 31 decembrie 2017 să transmită dreptul de proprietate asupra bunului imobil în alți termeni.

A considerat că pârâtul este cel care trebuie să suporte consecințele neexecutării în modul corespunzător a contractului, din moment ce așa condiție nu a fost stabilită, iar din 18 mai 2017 acesta a beneficiat de mijloacele bănești transmise de către reclamant, din care a obținut foloase fără ca să se impună careva restricții.

Reclamantul a afirmă că suma achitată pentru bunul imobil menționat, confirmă încheierea contractului de vânzare-cumpărare, ținând cont de faptul că aceasta reprezintă valoarea bunului imobil cumpărat, fapt confirmat prin cauzele contractuale, care prin prisma art. 725 și art. 732 Cod civil, urmează a fi interpretat în favoarea consumatorului.

A susținut că, deoarece vânzătorul SRL „Horus” nu-și onorează obligația de a transmite dreptul de proprietate asupra debaralei, situate în xxxxx, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare, în termenul fixat în cererea prealabilă, care a fost recepționată de SRL „Horus” la data de 28 iunie 2016, conform art. 32 alin. (2) din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003, urmează să achite o penalitate în mărime de 17850 de euro (1750 de euro x 10 % x 102 zile), pentru o perioadă de 102 de zile (13 iulie 2018 - 22 octombrie 2018).

La fel, în temeiul art. 585 și 619 alin. (1) Codul civil, vânzătorul urmează să achite o dobândă de întârziere în mărime de 162,65 de euro pentru perioada 01 ianuarie 2018-22 octombrie 2018.

A comunicat că suferințele psihice cauzate de SRL „Horus” se rezumă la starea de nervozitate, stres, emoțiile negative pe care le-a suportat, având în vedere atitudinea neglijentă a vânzătorului care se rezumă la neonorarea obligațiilor contractuale asumate prin contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017. Or, prin semnarea actului juridic menționat, avea cel puțin o „speranță legitimă” de a dobândi efectiv un drept de proprietate, iar suma de 10000 de lei, este una echitabilă emoțiilor negative de care a avut parte, reprezentând o satisfacție comensurabilă.

În drept, Mihail Josanu și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art. 1, art.2 alin. (2) și (2¹), 13 alin. (8), (9) și (12) lit. e), art. 20, art. 21 alin. (1), art.32 alin. (2) și (4) din Legea cu privire la protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003, art. 2¹, 512 alin. (1), art. 514, art. 572 alin. (1) și (2), art. 617 alin. (2) lit. a), art. 667 alin. (2), art. 725, art. 732 art. 757 alin. (1) lit. a), art. 1422 alin. (1), art. 1423 alin. (1) Cod civil.

A solicitat obligarea SRL „Horus” de a-și onora obligațiile contractuale stipulate în pct. 2.1. și 3.2 din contractul de avans nr. 96/17 din 18 mai 2017 și anume transmiterea dreptului de proprietate asupra debaralei situate în xxxxx, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare și încasarea sumei în mărime de 17850 de euro cu titlu de penalitate, 162,65 de lei cu titlu de dobândă de întârziere, repararea prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 132,15 lei.

La 04 decembrie 2018, Mihail Josanu a depus cerere de concretizare a pretențiilor din acțiune, invocând că la data de 09 noiembrie 2018, SRL „Horus” și-a executat cu întârziere obligația de transmitere a dreptului de proprietate asupra debaralei, situate în xxxxx, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare autentificat notarial (f.d. 49-50).

În motivarea cererii de concretizare a invocat că a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a bunului imobil nr. 10388 din 09 noiembrie 2018, care are ca obiect încăperea nelocativă, debara, cu suprafața totală de 3,9 m², situată în Republica Moldova, xxxxx, contract care a fost înregistrat la data de 13 noiembrie 2018, la IP „Agenția Servicii Publice” Serviciul Cadastral Teritorial Chișinău.

A menționat că la 09 noiembrie 2018, între Mihail Josanu și SRL „Horus” a fost semnat actul de predare-primire a obiectului imobiliar, indicat în contractul de vânzare-cumpărare nr. 96/17 din 09 noiembrie 2018, însă ținând cont de faptul că bunul imobil nu poate fi utilizat conform destinației, deoarece nu a fost instalat contorul de lumină și nici nu au fost executate lucrările de finisare a fațadei debaralei, a înregistrat la SRL „Horus” cererea 304/18 din 9 noiembrie 2018, prin care a solicitat înlăturarea neconformităților bunului.

Totodată, prin cererea menționată, și-a rezervat dreptul la încasarea penalităților, dobânzilor de întârziere și altor cheltuieli ce derivă din neexecutarea obligațiilor asumate.

În temeiul art. 585 și 619 alin. (1) Codul civil, a considerat că vânzătorul urmează să achite o dobândă de întârziere în mărime de 172,03 euro, pentru perioada 01 ianuarie 2018 – 08 noiembrie 2018 (1750 de euro x 5 % x 312 de zile).

În temeiul art. 32 alin. (2) din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003 coroborat cu art. 21 alin. (1) din aceeași lege, a solicitat încasarea de la pârât penalității în mărime de 20825 de euro (1750 de euro x 10 % x 120 zile), pentru o perioadă de 120 de zile (13 iulie 2018-08 noiembrie 2018 - ziua anterioară încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 10388 din 09 noiembrie 2018), precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și a sumei de 132,15 lei cu titlul de cheltuieli de judecată.

Astfel, în urma concretizării pretențiilor din acțiune prin cererea din 04 decembrie 2018, a solicitat Mihail Josanu, încasarea din contul SRL „Horus” a penalității în mărime de 20825 de euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 172,03 lei și compensarea prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 132,15 lei.

Prin hotărârea din 15 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă acțiunea depusă de Mihail Josanu ca neîntemeiată (f.d.159; 161-171).

La 26 aprilie 2019 și 12 iulie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Mihail Josanu a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din

15 aprilie 2019, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii (f.d.174; 179-190; 191).

Prin decizia din 03 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Mihail Josanu și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea soluției sale, instanța de apel și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 7 alin. (1) și (2), 8, 14 alin. (1) și (2), 512 alin. (1), 513 lin. (1), 514, 572 alin. (1) și (2), 602 alin. (1), (2) și (4), art. 666 alin. (1) și (2), 679 alin. (1), 631 alin. (1) și (2), 632, 619 alin. (1), 583 alin. (1), 1422 alin. (1) și (2), 1423 din Codul civil în redacția până la 01 martie 2019, art. 1, 2 alin. (1), (2), (2¹), 20 alin. (1), 21 alin. (1), 32 alin. (2) și (3) din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003 și a stabilit că prima instanță just a respins acțiunea depusă de Mihail Josanu împotriva SRL „Horus” cu privire la încasarea penalității în mărime de 20825 de euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 172,03 lei, a prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei.

Astfel, Colegiul instanței de apel a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la inaplicabilitatea în speță a prevederilor art. 21 alin. (1) din Legea privind protecția consumatorilor, întrucât această normă vizează obligația prestatorului (executantului) să asigure prestarea serviciului (executarea lucrării) în termenele și condițiile stabilite în contractul de prestare a serviciului (executare a lucrării).

Pe când, la caz, prin semnarea contractului de avans nr.96/17 din 18 mai 2017, SRL „Horus” s-a obligat să încheie un contract de vânzare-cumpărare, în vederea transmiterii dreptului de proprietate lui Mihail Josanu asupra încăperii nelocative - debara, cu suprafața totală de 3,9m.p., situată în Republica Moldova, xxxxx și nu s-a obligat să presteze un serviciu, sau să execute o lucrare, în sensul prevăzut de Legea privind protecția consumatorilor.

Colegiul instanței de apel a reținut că în situația în care obligația de bază a SRL „Horus” conform contractului de avans era să transmită dreptul de proprietate lui Mihail Josanu asupra încăperii nelocative menționate, părțile urmau să încheie un contract de vânzare-cumpărare, în sensul prevăzut de art. 753 alin. (1) Codul civil (în redacția în vigoare în perioada de referință) și nu un contract de avans.

Totodată, a stabilit instanța de apel că concluzia dată rezultă fără echivoc din prevederile pct. 3.2 și 3.3 ale contractului de avans nr.96/17 din 18 mai 2017, semnat de ambele părți, potrivit cărora, părțile se obligă să încheie contractul de vânzare-cumpărare în semestrul II anul 2017, obiectul căruia va corespunde prevederilor anexei nr.1 la contract. Cumpărătorul declară că este familiarizat cu clauzele contractului de vânzare-cumpărare care urmează a fi semnat și le acceptă integral.

Astfel, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la faptul că prin contractul de avans nr.96/17 din 18 mai 2017, părțile au stabilit momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, acesta fiind de fapt un antecontract, în sensul prevăzut de art. 679 alin. (1) Cod civil, în condițiile în care, prin semnarea contractului de avans, între părțile contractante s-a născut obligația de a încheia un contract de vânzare-cumpărare.

La fel, Colegiul civil a reținut ca fiind întemeiată și concluzia primei instanțe precum că achitarea sumei de 1750 de euro de către Mihail Josanu nu justifică încheierea unui contract de vânzare-cumpărare între părți, suma dată fiind achitată

cu titlu de avans, iar situația de fapt la acel moment nu întrunea dispozițiile generale cu privire la vânzare-cumpărare. Or, transmiterea dreptului de proprietate de către o parte unei alte părți, în schimbul prețului convenit de părți, se face doar prin încheierea unui contract de vânzare-cumpărare, cu respectarea condițiilor de formă cerute pentru încheierea actului juridic dat (în speță, forma autentică, ținând cont că bunul este imobil), și nu prin semnarea unui contract de avans.

Pe cale de consecință, instanța de apel a considerat întemeiat raționamentul instanței de fond cu privire la faptul că încheierea contractului de vânzare-cumpărare peste termenul stabilit de părți în contractul de avans, nu justifică încasarea penalității în temeiul Legii privind protecția consumatorilor, deoarece obligația de a încheia un act juridic (în speță un contract de vânzare-cumpărare) nu se echivalează cu obligația de a presta un serviciu sau de a executa o lucrare, în sensul prevăzut de Legea privind protecția consumatorilor. În același context, Colegiul civil consideră întemeiată concluzia instanței de fond precum că raportul juridic încheiat între părți generează drepturi și obligații potrivit normelor prevăzute de Codul civil, deoarece obiectul contractului de avans nr.96/17 din 18 mai 2017 constă în obligația de a încheia un contract de vânzare-cumpărare între părți.

În mod corespunzător, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a respins pretenția lui Mihail Josanu împotriva SRL „Horus” cu privire la încasarea penalității în mărime de 20825 de euro, având în vedere că prevederile art. 21 în coroborare cu prevederile art. 32 din Legea privind protecția consumatorilor nu sunt aplicabile speței, deoarece SRL „Horus” prin semnarea contractului de avans nr.96/17 din 18 mai 2017, nu s-a obligat să presteze un serviciu sau să execute o lucrare în favoarea lui Mihail Josanu, dar s-a obligat să încheie un contract de vânzare-cumpărare.

La fel, instanța de apel a menținut soluția primei instanțe despre respingerea pretenției lui Mihail Josanu împotriva lui SRL „Horus” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 172,03 euro pentru perioada 01 ianuarie 2018-08 noiembrie 2018, solicitată în temeiul art. 585 și 619 alin. (1) Cod civil, deoarece dobânda de întârziere se aplică doar unei obligații pecuniare, ceea ce la caz nu s-a stabilit.

De asemenea, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a respins și pretenția lui Mihail Josanu cu privire la compensarea prejudiciului moral, deoarece în speță nu se denotă suportarea de către reclamant a suferințelor psihice, încât pentru repararea acestora să fie necesară acordarea de compensații bănești.

La 30 decembrie 2019 Mihail Josanu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe în partea respingerii pretențiilor cu privire la încasarea penalității în mărime de 20826 de euro, reparării prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și încasării cheltuielilor de judecată în mărime de 132,15 lei cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere integrală a pretențiilor nominalizate.

În motivarea recursului a indicat că, își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

A reiterat că problema principală care nu a fost elucidată de instanțele ierarhic inferioare în scopul soluționării juste a cauzei ține de interpretarea actului juridic nr. 96/17 din 18 mai 2017, circumstanțe în care acesta a fost încheiat și comportamentul părților de până și după încheierea contractului.

A susținut că instanțele de judecată au interpretat clauzele actului juridic nr. 96/17 din 18 mai 2017 în sensul în care nu produce nici un efect. Astfel, nu este de acord cu concluzia instanțelor de judecată precum că încheierea contractului de vânzare-cumpărare peste termenul stabilit de părți în contractul de avans nu justifică încasarea penalității în temeiul Legii privind protecția consumatorilor, deoarece obligația de a încheia un act juridic nu se echivalează cu obligația de a presta un serviciu sau de a executa o lucrare, în sensul prevăzut de Legea privind protecția consumatorilor.

A menționat că instanțele judecătorești operează cu sintagma contract de avans/arvună, iar legislația civilă națională nu reglementează un așa tip de contract, dar reglementează arvuna ca un mijloc de garantare a executării contractului.

A mai menționat că în litigiul dat, convenția de arvună și-a produs efectele juridice la 09 noiembrie 2018, când SRL „Horus” și-a executat obligația de transmitere a dreptului de proprietate asupra bunului imobil contractat, prin semnarea contractului de vânzare-cumpărare autentificat notarial.

A susținut că convenția de arvună cuprindea o obligație principală și una secundară. Obligația principală era de a transmite în proprietatea cumpărătorului încăperea izolată cu destinație nelocativă, iar obligația secundară era de a îndeplini lucrările de construcție ce urmează a fi realizate până la darea imobilului în exploatare.

În circumstanțele descrise se atestă fără echivoc că prin convenția de arvună, vânzătorul SRL „Horus” și-a asumat obligația de a face un bun imobil definitivat în lucrările de construcție, respectiv, a considerat că la caz sunt aplicabile prevederile art. 21 și 32 alin. (2) coroborate cu prevederile art. 32 alin. (4) din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105 din 13 martie 2003.

A invocat că instanțele ierarhic inferioare la examinarea cauzei nu au ținut cont de prevederile art. 633 alin. (1) Codul civil.

Prin urmare, a considerat că SRL „Horus” și-a executat tardiv și cu recredință obligațiile asumate, însă instanțele de judecată au constatat că SRL „Horus” nu este pasibil răspunderii pentru neexecutarea în termen a obligațiilor asumate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că decizia Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2019 a fost expediată părților la 29 octombrie 2019, însă la actele cauzei lipsesc date care ar confirma recepționarea deciziei instanței de apel de către recurent.

În circumstanțele date, recursul declarat de Mihail Josanu la 20 decembrie 2019, este depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul

neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Prin notificarea din 14 februarie 2020 Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului SRL „Horus” copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Conform avizului de recepție, intimatul SRL „Horus” a recepționat copia recursului la 20 februarie 2020 (f.d. 29, vol. II).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Mihail Josanu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Mihail Josanu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Mihail Josanu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru